

sacrae Scripturæ exemplis constat, que ab ipso afferuntur; et denique ex verbis illis Hierem. 18: *Repente loquar adversus gentem, et regnum, etc., et supra: Si pœnitentiam egerit gens illa, agam et ego pœnitentiam, supra malum, quod cogitaveram, etc.*; interdum vero comminatio est absoluta ex definita sententia Dei, et hæc non mutatur, quidquid homo operetur, quomodo David per multas lacrymas vitam filii, in quo punitus est, obtinere non potuit, 2 Reg. 12, et ideo dicit ibidem: *Quis scit si forte donet mihi eum Dominus?* quæ particula, *forte*, incertitudinem ostendit, quia talis pœna remissio infallibilis non est; et eamdem vim habere possunt verba illa Joel. 2: *Quis scit si convertatur, et ignoscatur?* et eadem verba habentur Jonæ 3. Atque eadem doctrina, præsertim quoad hanc posteriorem partem, quæ ad rem præsentem maxime spectat, sumitur ex August., lib. 2 de Pec-
cat. merit. et remissio., c. 34, ubi eodem exemplo David utitur, et mortis, aliarumque penalitatum, quæ post peccatum remissum relinquuntur. Idem, lib. 2 cont. Faust., c. 67, et tract. 124 in Joan.

4. *Ratio assertionis.*— Ratio vero est, quia de remissione hujus pœnae nulla est certa promissio, nec lex statuta. Quocirca quando interdum obtinetur a Deo remissio, vel commutatio hujus pœnae (ut sunt varia exempla in Scriptura sacra, Exod. 32, Num. 26, 2 Reg. 24, Jonæ 3) id non est per modum satisfactionis de condigno, sed per modum impenitrationis, et meriti de congruo, quia scilicet Deus exaudit orationes et merita amicorum suorum; sicut enim hæc pœna non est necessario conjuncta culpe, sed est quasi voluntaria, ita in ea dimittenda non servatur ratio justitiae, sed gratiae et liberalitatis, quam Deus interdum concedit, interdum vero justo judicio negat. Nec circa doctrinam hanc nova occurrit difficultas, quæ in superioribus expedita non sit, et in aliis locis citatis ex 1 tomo tertiae p., et ex lib. 6 Opusculorum.

SECTIO X.

Utrum hæc satisfactio necessaria sit ad remissionem pœnae purgatorii consequendam.

1. Duplex necessitas potest in satisfactione, sicut in aliis rebus, distingui, scilicet, præcepti, et medii. De prima dixi satis supra, disput. 12, agens de præceptis, quæ in externum actum pœnitentiae cadere possunt. Secunda vero intelligi potest, vel de necessitate

simpliciter ad consequendam gratiam et vitam æternam; et de hoc sensu nihil etiam est, quod agamus, quia constat ex supra dictis, posse gratiam obtineri, etiamsi tota pœna non remittatur. Certa etiam fide constat, si in hac vita satisfactio prætermittatur, superesse in alia remedium purgatorii. De qua re infra propriam disputationem instituimus.

2. Alio ergo sensu intelligi potest hæc necessitas medii, in ordine tantum ad remissionem pœnae in hac vita consequendam, id est, an ad hunc effectum unica via sit nostra satisfactio; loquimur autem ex opere operantis, ut omittamus applicationem satisfactionis Christi, quæ fit per sacramenta, aut Missæ sacrificium, aut per martyrium, aut indulgentias, et ut omittamus etiam remissionem, quæ fit in satisfactione unius pro alio, de qua infra etiam latius in disputatione de suffragiis. Ratio autem dubii esse potest, quia non tantum possumus a Deo obtainere remissionem pœnae, solvendo et sustinendo proportionalem, sed etiam impetrando et merendo remissionem illius; sed isti duo modi sunt diversi a satisfactione; ergo satisfactio non est medium necessarium ad tollendam pœnam. Antecedens explicatur et probatur, quoad primam partem, quia consuetudo est Ecclesiæ et fidelium petere a Deo remissionem peccatorum, seu pœnae; per hanc autem orationem non solum petimus, ut tantum pœna nobis remittatur, quantum illi orationi, ut opus quoddam pœnale est, respondet; hoc enim non est necesse postulare, quia ille effectus necessario consequitur juxta ordinem divinæ justitiae, ut dictum est; sicut nemo petit a Deo, ut conferat gloriam suis meritis debitam; petimus ergo, ut Deus aliquam pœnam gratis remittat, præter nostram condignam satisfactionem; hæc autem oratio non est imprudens, vel temeraria; ergo credendum est, aliquando, et sœpe habere effectum.

3. Secunda pars antecedentis simpliciter declaratur et probatur, quia per omne opus meritorium gratiae et gloriae, quatenus tale est, et seclusa omni ratione pœnalitatis, fit homo aptior ad consequendam gloriam; ergo sicut per tale opus meretur homo augmentum gratiae et gloriae, ita per illud tollitur, vel minuitur impedimentum gloriae, quod est reatus pœnae temporalis; ergo, seclusa propria ratione satisfactionis, ipsum meritum est sufficiens via ad consequendam remissionem

pœnae. Confirmatur, quia non solum consequitur homo, etiam inter homines, remissionem pœnae per aliam pœnam, seu vindictam, quam de seipso sumit, sed etiam per obsequia in eum, quem offendit, facta, et hujusmodi sunt merita apud Deum; ergo hæc etiam erit de se sufficiens via, unde non erit necessaria satisfactio.

4. De hac questione nihil fere invenio a Theologis expresse dictum; considerata autem doctrina Concilii Tridentini et modo loquendi Sanctorum et Theologorum de necessitate satisfactionis, videtur probabilius, unicam viam ad consequendam in hac vita remissionem peccati per propriam actionem operantis, esse condignam satisfactionem, et recompensationem delicti, sicut unica via ad consequendam gloriam est meritum de condigno ipsius operantis. Quod probatur excludendo duos modos supra positos, præter quos nullus alijs excogitari potest. Nam primum, quod sola impetratio, seclusa satisfactione, non sufficiat, colligitur ex August., serm. 50 de Tempore, in fin., super illud Ecclesiast. 21: *Fili, peccasti, ne adjicias iterum, et de pristinis deprecare, ut tibi dimittantur. Sed quid (inquit Augustinus) proderit deprecari, si te non dignum feceris exaudiri, non faciendo fructus dignos pœnitentia, ut tanquam steriles arbor excidaris, et in ignem mittaris? Si ergo exaudiri vultis, cum deprecamini pro peccatis vestris, dimittite, ut dimittantur vobis.* Ubi, licet etiam loquatur de remissione peccati quoad culpam, non tamen de illa solum, sed de omni remissione. Est autem eadem proportionalis ratio, nam etiam a Deo petimus remissionem culpæ, non tamen petimus ut remittatur propter solam orationem sine debita dispositione, ut supra agentes de necessitate contritionis diximus, et ideo petendo hanc remissionem, ipsam etiam dispositionem postulamus; ergo idem proportionaliter dicendum est de remissione pœnae, et petitione ejus.

5. Et confirmatur, quia lex divinæ justitiae et providentiae est, ut qui peccat, digne puniatur, et eadem lege est statuta via ordinaria, qua homo debeat puniri, vel peccatum quoad pœnam compensari; ergo non est cur hæc pœna gratis remittatur, et in hac lege dispensetur ordinarie, aut per communem impenitrationem. Confirmatur secundo, quia cum homo possit cum divina gratia solvere hoc debitum, sine causa peteret, ut sibi gratia remitteretur, nec talis oratio in hoc sensu

mereretur exaudiri; alias etiam animæ purgatorii possent orare et impetrare ut sibi gratia remitteretur pœna, quod nullus, credo, affirmare auderet. Non est ergo hic sensus illius orationis, quando a Deo remissionem peccatorum postulamus; sed imprimis per talem orationem recognoscimus, nostra opera de se talia non esse, ut ex rigore justitiae sufficient ad pœnam peccatis debitam persolvendam, et ideo petimus a Deo benigne acceptari; nam licet hoc ab ipso statutum sit, nihilominus ipse voluit, et ordinavit, ut a nobis postularetur. Secundo, petimus auxilium, et devotionem ad ita orandum, ut satisfacere possimus, atque adeo illam oratione, qua nos debitores recognoscimus, satisfactionem aliquam exhibere intendimus.

6. Secundo probatur non esse in operibus nostris aliud meritum remissionis pœnae, præter ipsam satisfactionem, quæ convenit operi, ut pœnali, quia nulla vel auctoritas, vel ratio fingi potest, ut tribuamus nostris operibus hanc duplēcē vim seu efficaciam remittendi pœnam. Deinde, quia meritum de condigno per se est de augmentatione gratiae et gloriae, et eorum, quæ cum his per se, et necessario conjuncta sunt, ut constat ex materia de gratia; remissio autem pœnae non habet connexionem necessariam cum augmentatione gratiae et gloriae; potest enim esse aliquis sanctior alio, licet majorem reatum pœnae temporalis habeat, et eadem ratione potest ipsem fieri sanctior manente eodem reatu pœnae temporalis, imo etiam aucto per peccata venialia; ergo, cum ablatio, seu diminutio hujus reatus, seu impedimenti pertineat quasi ad alium ordinem justitiae, scilicet, vindicativæ, non est cur per meritum ut sic oblineatur necessario. Præterea, quia nunquam in sacra Scriptura legimus esse proximam remissionem pœnae nostris operibus, nisi quatenus satisfactoria sunt, atque adeo, ut pœnalia, ut supra ostendimus; ergo ex præcisa ratione meriti de condigno, seclusa ratione satisfactionis, non respondet nostris operibus aliqua remissio temporalis pœnae. Confirmatur, quia hac ratione non meretur homo de condigno bona temporalia, nisi quatenus necessaria sunt, et aliter obtineri non possunt. Unde si homo indiget re temporali, quam emere, verbi gratia, potest, non est cur per sua merita velit extraordinarie illam a Deo obtainere; sic ergo, cum possit homo hanc pœnam proprio et statuto pretio redimere, non est cur alia via de condigno illam me-

reatur, nec censeri debet facere quod in se est ad hanc remissionem obtainendam, donec proportionalem pœnam solvat. Denique confirmatur, quia alias per secundam contritionem, vel unum actum charitatis posset homo, licet non per modum satisfactionis, saltem per modum meriti, obtainere remissionem totius pœnae temporalis, quia si merendo augmentum gloriæ meretur ablationem impedimenti, solum quia videtur quid inferius, eadem ratione meretur ablationem totius impedimenti, nam totum illud est etiam inferioris rationis.

7. Superest ergo, ut dicamus, ex opere proprio ipsius operantis non esse aliam viam certam et ordinariam ad consequendam remissionem pœnae, præter condignam satisfactionem. Quod satis quidem consonum est tum divinae justitiae vindicativæ, ut sicut commutativa poetulat meritum, ita vindicativa satisfactionem exigat, nec una cum altera confundatur; tum etiam divinæ providentiae ordinantis satisfactionem hanc ad animæ curationem, ut saltem timore pœnae homines a peccando abstineant, quod remedium valde redderetur inefficax, si aliis remedii possent homines facile sine condigno labore et dolore, talis pœnae remissionem obtainere. Et per hæc rationibus dubitandi in principio positus satisfactum est. Accedit ad hæc, quod ex opere operato multis aliis modis fit remissio hujus pœnae, præsertim per sacrificium Missæ, et aliqua sacramenta, et ideo necesse non est alios modos remissionis ex opere operantis multiplicare. Supererat hic dicendum de satisfactione unius pro alio, sed hoc dicetur commodius infra, de suffragiis disputando.

DISPUTATIO XXXVIII.

DE TERTIA PARTE MATERIALI HUJUS SACRAMENTI, QUÆ EST SACRALITAS SATISFACTIO.

Expedivimus, præcedenti disputatione, quæ ad satisfactionem pertinent, ut potest esse actus, vel effectus virtutis pœnitentiae; nunc breviter de illa dicendum est, ut est pars sacramenti, et habet sacramentalis effectum. Quæ disputatione in duas distinguuntur, ut altera veluti speculativam doctrinam, quæ ad esse ipsius sacramenti pertinet; altera moralē, quæ pertinet ad præcepta, contineret; tamen, quia materia brevis est, et hæc duo valde sunt inter se connexa, illa breviter in hac disputatione complectemur.

SECTIO I.
trum satisfactio sit pars necessaria hujus sacramenti.

1. *Posse confessorem imponere pœnitentiam in satisfactionem.* — Primum omnium certum est, posse confessorem imponere pœnitenti pœnitentiam aliquam in satisfactionem pro peccatis. Hoc constat ex perpetuo usu Ecclesiæ, qui ex Patribus et Conciliis colligitur, ut ex Leone Papa, ep. 89, c. 2; August., de Vera et falsa pœnit., c. 10 et 15; Cyprian., lib. 1, ep. 3; et ex aliis, quos præcedenti disputatione retuli. Et ex Conc. Cabilon. I, c. 8; Cabilon. II, c. 45; Moguntino I, c. 32; et ex c. Deus, et c. Definitionem, de Pœnit., d. 1, cum aliis, quæ ibi, et d. 50, Gratian. congerit; et ex c. Omnis utriusque, de Pœnit. et remiss. Et alia refert Burchard., lib. sui decreti et sequentibus, et Marianus Victor, proprio opere de hac re, ubi late explicat antiquam historiam de publicis et solemnibus pœnitentiis; quæcumq; enim non constet, omnes illas sacramentales fuisse, certum autem est ex usu hujus sacramenti manasse. Denique in Conc. Florent. et Trident. hoc expressius, quam in ceteris definitur. Ratio vero duplex ex supra dictis colligitur. Prima est, quia hoc sacramentum fertur per modum iudicii, in quo non semper tota pœna gratis remittitur, et ideo ad judicem illius spectat, æquitate servata, judicium ferre, delictum vindicare et pœnam imponere. Et in humo modum exponit Tridentinum verbum Christi: *Quodcumque ligaveritis, et illud: Quæ relinueritis, retenta sunt*, ut latius in sequenti videbimus. Secunda ratio est, quia hoc sacramentum est medicina; nam in eo non solum vindicta, sed præcipue correctio pœnitentis intenditur, et ideo imponi debet satisfactio, quæ sit pœnitentia medicinalis, et accommodata ad præservandum a similibus delictis.

2. *Satisfactionem impositam esse partem sacramenti.* — Ex hoc principio colligitur, hanc satisfactionem a sacerdote impositam et applicatam virtute clavium esse partem hujus sacramenti. Ita definiunt Conc. Florent. et Trident., et consentiunt omnes Theologi. Et ratio est, quia pertinet ad perfectionem et integratatem hujus iudicii; sicut in omni iudicio, ad vindicativam justitiam pertinente, punitio rei est pars illius iudicii. Et eadem ratio locum habet, si sacramentum hoc considere-

tur ut perfecta medicina peccati. An vero, ut hæc satisfactio sit pars sacramenti, necessarium sit sub præcepto imponi a sacerdote, vel satis sit applicari ab illo, quanquam arbitrio pœnitentis relinquatur, in sequentibus latius dicemus; probabile enim est, quodcumque horum sufficere, ut D. Thom. docuit, Quodl. 3, art. 28; an etiam imponenda sit hæc pœnitentia ante, vel post absolutionem, infra dicam.

3. *An hæc pars sit essentialis, vel tantum integralis.* — Esse integralem concluditur. — Objectioni occurritur. — Ratio a priori. — Difficultas vero superest, an possit hæc pars dici essentialis, vel tantum integralis; Paludanus enim, d. 16, q. 1, in fin., contendit esse essentiali, et quadam argumenta congerit parvi momenti, et fortasse de nomine disputat. Dicendum ergo est, hanc partem esse integrali, non proprie essentiali. Priorem partem docuit D. Thom. sup., q. 90, art. 2 et 3, et necessario colligitur ex dictis, præser-tim supposita posteriori parte; est enim hæc pars materialis; si ergo essentialis non est,

opere altem esse integralem. Posteriori partem docent fere reliqui Theologi, d. 16; Capreol., q. 3, art. 3, in fin.; Soto, d. 17, q. 1, art. 3; Cano, dict. Relect., part. 5, et alii, qui de hac materia scribunt. Et probatur, quia hoc sacramentum vere conficitur, et confert gratiam ante satisfactionem expletam (ut etiam Paludanus fatetur); sed nulla res incipit esse absolute sine parte essentiali, ut ex philosophia constat, et in successivis etiam verum est, quidquid Paludanus dicat. Quod si forte dicatur, tunc saltem haberi satisfactionem in proposito, et hoc modo esse essentiali. Respondetur, primum sub quæstione esse an hoc propositum necessarium sit, de quo infra dicam, et saltem est certum non semper esse necessarium, quia interdum potest perfici hoc sacramentum nulla satisfactione imposta; et deinde illud propositum magis pertinet ad contritionem, quam ad satisfactionem, nisi de nomine sit quæstio. Denique ratio a priori est, quia hæc pars non ordinatur ad primarium effectum hujus sacramenti, qui est culpæ remissio, sed ad secundarium, qui est remissio pœnae temporalis. Ex quo plane intelligitur, hanc partem non esse de necessitate simpliciter hujus sacramenti; an vero sit de necessitate præcepti tam ex parte pœnitentis, quam confessoris infra, dicam.

SECTIO II.

An hæc pars habeat aliquem effectum ex opere operato.

1. *Satisfactionem habere effectum gratiæ ex opere operato.* — Primum omnium statuendum videtur, habere hanc partem aliquem gratiæ effectum ex opere operato; quanquam enim hoc expresse definitum non inveniam, tamen ex modo loquendi Conciliorum et Theologorum, et ex principio supra posito videtur satis colligi, quia si hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute clavium, non esset majoris virtutis et efficaciam satisfactio sacramentalis, quam non sacramentalis, quod est absurdum, neque etiam esset ulla ratio cur pars sacramenti appellaretur. Unde confirmatur, quia hæc satisfactio nullum effectum haberet virtute cl